

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין יג: (ב) סנהדרין קד: מנחות
 פז: (ג) סנהדרין קד: מנחות
 קכ: (ד) ירושלמי לו: (ה)
 יבמות קיב: מביא
 רש"י מפרשים כי נחלק
 ופירש כן ונרש"י וע"פ
 גיטין מ.ג. (ו) סנהדרין יב:
 (ז) תנח"ך ספרות אילן
 גנזן ערך: (ח) יומא
 פ.א. (ט) רמב"ם הל' וכן
 הוא בפסוק דברים נדך
 הקדש: (י) וע"פ חס"פ
 קדושין לו: ד"ה ממחרת,
 (יא) הל' רכ:

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

[א] חוב' ד"ה אלא וכו'
מתן תפיסה. ג"כ ופרש"י
כד"ה אלא מאי אסיף וכו'.

מוסף רש"י

לא תפיק נפשך לבר
מהלכתא. כל דברי
חכמים שנקבעו אל תהרהר
אחריהן (סוטה סז:). כל
מדות חכמים כן הוא.
הפחדות יחד ולא תמות
(כתובות סד:). בפסולת
גורן ויקב. פסולת גזין
קשין. פסולת יקב ומזרות
ואשטלות ריקנים (שוכה
ב"ב).

לל. ואפילו לא התחילו להתבשל בשביעית קאמר
 מ' לימשך איסורה עד חג הסוכות מלחודש ולקטור:
 קרא אלל כשהביאו שליש דמוכה קרא אחרינא:
 השנה מאי חג האסיף אילימא. דההוא שס סוכות

ודלמא לא עייל כלל
 ותזיל עד חג המוכות
 ויחג האסיף בצאת הש
 חג הבא ביום אסיפה
 6מאי אסיף קצר וקיס
 שנקצרה בחג בידוע
 ראש השנה וקא קרי
 ר' ירמיה לר' יורא וקיס
 לפחות משליש א"ל
 חפיק נפשך לבר מהלל
 כן הוא א"בארבעים סא
 סאה חסר קורטוב א
 כביצה מטמא ומטמא
 שומשוש אינו מטמא טור
 שולחש חמימא חדרה
 ויחג האסיף בצאת הש

תמונתה: **ספר**
 מהל אחד מה'
 (ב) **אובלים**, וקיס
 ית בליעל מחזיק
 ית חזית תרגולת
 (י) ויקרא (י) מכל
 אובל הנחל בנת
 על שלש עפחים
 שיער הכמים
 יח לשיכה: **לאו**
 שסקפי לומר
 ולש לפחות משלים
 דעיל ביד נכרי.
 כלו בלו לרר:
 קצירס ומשראו
 קציר: **ממחר**
 הקרבת העומר
 חשון של פסח:
 קיס **לכו**. מסקנת
 הוא ולי קיד לא
 ביד נכרי ולא
 ס'. ס'. סבה
לכו. סבה
למח לא עייל כלל.
 מחתובה עד של
 ול וממנו הבוא:
 קל בדליו מכל
 גבל פירוניה מכל
 לה בנס' תחיות
 (ק): **מי מים**
 חמא

וְלִמְדֵיהֶם לֵאמֹר שְׁלֹמֹךְ הַמִּכּוֹב לַעֲשׂוֹת סֶכֶךְ שֶׁל יֶרֶק כְּגוֹן קִשְׁיָן חֲמוּרֹת דָּבָר שֶׁאֵין מִקְבֵּל טוֹמָאָה אִם יָחַד הַכֶּסֶף נִמְי דְּקָמָרְתָּ יִמְרָא הוּא מַשּׁוּם דְּמִדְּמִי דְּעִשְׂתִּיךְ לֹאָ יִמְרָא הוּא אֵלֶּם וְזֶה שֶׁהֵחֵב עַם שְׁכָלָם וּפְסוּלָם בְּיָדֵי יֶרֶק וְזֶה כִּמְאֹן דְּכִתְבֵּי חֵטְא הַסּוּכוֹת וְזֶה מַשְׁכֵּן בְּזוֹנֵן שֶׁהֵלֵךְ אִפְּסָךְ אֵל הֵיכַל מִטְוֵאָה אִם הוּא בִּידֶךָ. הֵיטֵי סְבוּרִין שְׁלֹמֹךְ מִכְּאֵן שֶׁהִבְחֹאָה ד' הֵיטֵי שֶׁאֵין בִּיהֶם רִגְזָא. לִמְדֵי דְהֵיא אִפְּסִי שְׁמִיר קָרָא וְלֹאָ יִמְרָא הוּא: וְעַשֶׂה אֵם הַמִּכּוֹבֹב לַעֲשֶׂה שְׁלֵשׁ אֵלֶּם לַעֲשֶׂה: שְׁעִמָּה כְּשִׁיחָא בְּלִפְנֵי יְשׁוּעָה: לְזִכְרָא

במנחות פ' ר' ישמעאל (דף סח.) דאף בזמן שבהמ"ש
שנקלטה חגג בידוע שהביאה שליש לפני ר"ה לענין
(ג) כרמל רך ומלא (ו) ועוד דאחר גמר ב' שולח מאחרין או

יג. ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה

אלא מאי אסיף קציה. אכל מכל מקום פשטיה דקרא חג בעומר
אסיפה א: וקרי' ליה בצאת השנה. מ"מ בנאי קרא למודיה
א סגי אי לאו צמועד שנת השמיטה בנח. הקדושות:
הסדר קורטוב. אחד משמונה בשמינית כדאיתא בפרק המזכיר את

הספיה (ב"ב 5.) ומה הפחמה נקט
ולאו דוקא דלפילו פחות ממקל ואפילו
חסר טיפה אינו טובל: **ולא** קצין
גבר. ואף על גא דירושא היא להס
מלכותיים בדרמא ג' פרק ר"ט
ישמעאל (דף נג:) דלמר רחמנא
ואשרייס פשרפון בלש מביד ירושא
היא להס מלכותיים ואין אחד אוסר
דבר שאינו שלו מ"מ פ"י במה שזרע
ומ"מ (ד"ק) הס פשר משוס אשרות
שמדורות הראשונים:

דאקריבו עיינט ווער אבול
הקסע ר' אברהם אבן
עזרא הא ממתרת הפסח היינו ט"ו
ניטן שהוא מתרת שמיטת הפסח ט"ו
הנשט ט"ז דכדמיז בפרשת מסעי
ממתרת הפסח ילאו בני ישראל ביד
רעה חס היה בט"ו וסמיז לו ר"ת
דח"ק קרא אכלנו מעבור הרפת
ממתרת הפסח אכלנו מעבור הרפת
וקלי דהוא חדש אכלנו בעלם היום הזה
דהיינו ט"ו דאקריבו עומר והדר אכל
וה"ז שבתן ט"ו דאקרי בעלם היום
הזה כדמיז ולתם וקלי וכרמל לא
מאכל עד עש היום הזה ו"ז ח"ס
ואחמי אילעקז למתבט שאלנו
היטן הא פשיטא דמזות אכלו זיליה
האלהונה ויש לומר דהאיז אכילה לא
חשיבה דקרי בזמית להכי אחא קרא
למיתר דעיקר אכילה המיה מן היטן
ואחא דעיקר לספר שמו על מן דמתי (ו)

וזה היה עוד לפני יסדלן מן דאמרין
בחדרש משל לחינוק שאלס פת שערין
מפני שאין לו פת חסון ומקודש לכן
היו יכולין לנלוס מן היסין שבעלין
הירדן בעבור לחדש אלס שבעלין היו
חפשים יותר כל זמן שלס פסק להס
ומיכו קריו בדמוספפח דקוטס (פ"ה)
ובפ"ק דקדושין (דף נח. וסס) אמרין
שהיו מתפקדין דמן שבעליהם עד ט"ו
בניסן דמבי ירצות ויהיו מן ממחרת
באלס מעבור הארץ שמע מינה
משאלס חדש פסק וע"כ י"ל דע"ז ממי
קרי ממחרת הפסק לפי שהוא יום
מחרת אצלנו נדאלס בלי ט"ו ובפ"ק
שני דמילת בירושלמי פלוגתא
דאמוראי והבי איתא הסם ר' יונה
בעל קמיה דר' ירמיה שבעה שנתקפו
באלס אלס דמילת דמילת דמילת

[illegible]

בו ממה שהביא שליש ביד גיר, אלא ממה שהיה בעת שנכנסו ישראל לארץ פחות משליש, ואחרי נעשת שליש ומקודם לכן זרע היתה. גם זו הוריקא שדיקדקנו כי כל תבואה שהביאה שליש לפני נרגא, כלומר חתמו כחתיכת אילן בגרדון, ושפטנה מהא דהתיארי' נתן בן יוסף אומר מה חיל ועשה

עין משפט
גר מצוה

פו א מ"י פ"ד מהל'
 מקוואות הלכה א פתג
 עשין דמח טוש"ע י"ד פ"י
 דא פניף א:
 פה ב מ"י פ"ד מהל'
 עומתת אוכלין הלכה
 א:

תורה אור השלם

1. והוּ הַקְצִיר כִּבְרוּ
מַעֲשֶׂיךָ אִשֵּׁר תִּזְרַע
בְּשָׂדֶה וְהוּ הַתֶּסֶק בְּתֵּן
הַקֶּזֶב בְּאִסְפָּךְ אֶת
מַעֲשֶׂיךָ מִן הַשָּׂדֶה
שִׁמּוּ כֵּן כֵּן
2. דָּבָר לֵךְ נִי שִׁיכָל
וְאִמְרַת אֱלֹהִים כִּי בְּחַטּוֹ
לֵךְ אֶתְּרֵץ שִׁיכָל אֵין נֶתַן
לְכֶם וְקִצְרַת אֵין
קִצְרֵיהָ וְהַבֹּחַת אֵין
עֶשֶׂר רֹאשֵׁית קִצְרֶכֶם
אֵל הַבֹּחֶן וְיִקְרֵא כִי
וְאִכְלוּ עֲמֹבֵי הָרֵי
מִמֶּנּוּ וְחִפְסֵי מִצֵּת
וְקָלִי בָעֵץ רֵיחַ הוּא
וְחִשֵּׁעַ אֵין
4. וְהֵעֵץ עָלֵי מִן הַדָּרָךְ
בְּשִׁטּוֹ לַחֲרֹץ וְרֹאשׁוֹ
וְהוּ נִבְלָל בְּקִצְרֵה מִדֶּה
יִרְחֹץ: וְחִשֵּׁעַ אֵין
וְהֵעֵץ הֵבֵא אֱלֹוֹ
כִרְעוּ וְהָיָה עוֹמֵד לְפָנֶי
וְהַעֲמֵד בְּאֵרֵי הָעֵץ וְלִמּוֹ
בִּידֶה: וְיֵבֵא לֵךְ אֵין
6. וְהוּ חִשֵּׁעַ תַּעֲשֶׂה לְךָ
שִׁבְעָה יָמִים בְּאִסְפָּךְ
מִגִּזְרֵךְ וּמִיִּבְרָךְ
דְּבִרִים עַל גִּי
7. וְצִוְיָה אֶת בְּרִיתִי
לְכֶם בְּשָׂדֶה הַחֲשִׁית
וְעֵשֶׂת אֶת הַתְּבוּאָה
לִשְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים:
וְיִקְרָא כֵּן כֵּן

רבינו חננאל

שנאמו ותו האסי' בנצא
השנה, קרימל ק' ודא
האסי' קציר אוה. וכן
פשוט, כל קציר הנצא
בזמן הסוכות בנצא
השנה, כלומר מן השנה
היוצאת אוה חשבו, וכן
(לדון) לרבנן כלל בנצוא
שנקצצת בזמן הסוכות,
כידוע שהביאש שליש
לדון ראש שנה, וקציר ליה
בנצא השנה, ואמרינן יו
קיס לזו לרבנן בין פחות
שליש לישליש, ומסקנן
אז חוקי וחקיק נסבין
לז' מהחלולא, כלומר
לז' לאדא להוציא עצמו
מן הזבלה, ולקורא אך
"תכן דבר זה, דהא כל
מידות תמימין ק' במ'
האז אוה טובל במ' אפי'
קציר קרובט אוה טובל.
פי קרובט, אזל שנתמה
בשמיטתו, אוי כיוול אפי'
לעצור בתחאס' (ספא)
דזול מים שזן שיעור
המקור, אב חסור חיל
אזל שנתמה בשמיטתו.
אזל שנתמה בשמיטתו
אזל כביצה שנתמה טומאת
אכלים כלו', אלא קיס
לזו בזני חילול, בשליש
לפחות משלים נמי קיס
לזו, ואזל ר' ירמיה
למירד לזושושי אפי' אבא
וקיס אזל שנתמ' כל שליש
לפחות לשמיטתו, פי העומר
שהקריבו ישראל בנימין
לאזר, האזר
מעבור האזר
הסחט מצות וקילי עב צם.
ש"מ מרביחין שנתמה
הפסח, דווקא שמחת
הפסח, ונחלא אכלי אפי' לזו

ת ראש שנה מן השנה שעברה
ת את התבואה לשלש השנים.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones